

Ἄλλὰ προτοῦ κάμῃ βῆμα ἀπὸ τὸ κρεβάτι νὰ πάγῃ διὰ τὴν φωτογραφίαν, ὀπισθέν του ἀντήχησε διαπεραστική, σπαρακτική φωνή. Ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδε τὰ δύο μεγάλα μάτια τῆς συζύγου του στηριγμένα ἐπάνω του καὶ γεμάτα ἐκπληξιν, φρίκην, ὀργήν...

— Ἐβγαλες στὴν κουζίνα τὴν βόμπα σου; ἠρώτησε κατακίτρινη.

— Γιατί;

— Καμαρώσου!

Ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἐκύτταξε τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἔμεινε κόκκαλο. Στους ὤμους του, ἀντὶ τῆς βόμπας του, κρεμότανε ὁ μανδύας πυροσβέστου. Πῶς εὐρέθη στους ὤμους του; Ἐνόσφ αὐτὸς ἔλυε τὸ πρόβλημα τοῦτο, ἢ σύζυγός του ἀναπαρίστα μὲ τὸν νοῦν τῆς νέαν εἰκόνα, φοβερὰν, ἀπερίγραπτον ἄκτος, ἡσυχία, ψίθυρος κτλ. κτλ.

(Μετὰφρασις)

ΚΑΝ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΘΕΟΣΕΒΟΥΜΕΝΗ

ΕΝΕ Μεγαλοβδόμαδο, θὰ κοινωνήσῃ, κ' ἔχει συμμαζεμένα τὰ χέρια τῆς, τὴ γλῶσσα τῆς, τὰ κουρέλια τῆς. Δὲν ἔχει καιρὸ, οὔτε ταιριάζει — μέρες ποῦναι — νὰ βροῖσῃ τὴν ἀντικρονή τῆς γειτόνισσα, τὴν κυρὰ Φιλιππάκινα, νὰ μαλλιοτραβηχθῇ μὲ τὴν πλαϊνὴ τῆς, νὰ δαρθῇ μὲ τὴν παρακάτω, νὰ κρυφοκυττάξῃ ποιοὶ μπαινοβγαίνουν στὰ ξένα σπίτια, νὰ βάλῃ σκάνδαλα σὲ κανένα ἀντρογόυνο. Εἶνε ἀφιερωμένη στὰ θεῖα. Νηστεύει τὸ λάδι — μπᾶ! θεὸς φυλάξοι! — βάζει σουσαμόλαδο στὰ φασόλια τῆς, σταυροκοπιέται, θυμιατίζει, κάνει μακρὺς μετάνοιες, καὶ τσακίζει στὸ ξύλο τῆ μικρῆ δουλίτσα τῆς, ποῦ ξέχασε πάλι, τὸ διαλοθῆλυχο, νὰ ἀνάψῃ τὸ καντήλι τῆς Παναγίας στὸ εἰκονοστάσι, βοήθειά τῆς τῆς χριστιανῆς!

Ἀπὸ βραδύς, μὲ μιὰ δεκάρα ἀργεντινὴ μέσ' στὸ χέρι τοῦ Παπανικόλα, ξεπλήρωσε τῆς ἁμαρτίες τῆς, ἐπῆρε τὴν εὐχή του καὶ τὴ συχώρεσι, καὶ μὲ ὕφος Ἁγίας Πελαγίας ξεκινάει στὴν Ἐκκλη-

«Σταυροκοπιέται, θυμιατίζει»

σία νὰ μεταλάβη. Βγαίνοντας τὴν ἐξώπορτα, παίρνει τὸ μάτι τῆς τὴν ἀντικρυνὴ ποῦ τὴν στραβοκνιττάζει, περιπαιχτικὰ βέβαια, μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι. Τῆς ἀνεβαίνουν τὰ αἵματα στὸ κεφάλι. Βράζει ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς. Κοντοστεκέται, τῆς ἔρχεται νὰ τὴν σκυλοβρίση. Μὰ πάλι κρατιέται καὶ *κάνει ἀπομονή*:

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ! Μὴ μὲ κολάζῃς σήμερα, ἡμέρα ποῦναι. Ἄσε με πρῶτα νὰ μεταλάβω.

Ἐπῆγε. Ἄναψε τὸ κερί τῆς. Προσκύνησε. Μετάλαβε τ' *ἄχραντα* «μετὰ φόβου θεοῦ, πίστεως...» Καὶ γυρίζει ξαλαφρωμένη, πεταχτή, σὰν τὴ φοράδα ποῦ τῆς ξεφόρτωσαν τὸ γομάρι.

Πρὶν δρασκελίση τὴν πόρτα, στρέφει κατὰ τὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο, βάζει τὰ χέρια στὴ μέση καὶ ῥίχνει τὴν πρώτη ὀβίδα:

— Ἔβγα τώρα, μωρὴ καρακάξα, φαρμακομύτα, νὰ σοῦ ψάλω τῆς πομπές σου! Ἔβγα, ντέ! Ἀντίχριστη! ταρτουφα! φαρμασόνα, ποῦ τρῶς λάδι τὸ Τετραδοπαράσκευο!... Ποῦ τῶχει,

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ.

μωρὴ, νὰ τὸ κάνη οὐλ' ἢ γειτονιὰ πῶς οὔτε σ' ἐκκλησιά πηγαίνεις οὔτε μεταλαβαίνεις! Ἐβραΐσσα!...

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΟΓΡΗΑ

Ἡ θύρα τοῦ κελλιοῦ πάντα κλειστή.
Χλωμὴ καλόγρηα ῥασοφορεμένη
διαβάζοντας τὸ Συναξαριστὴ
μαρτυρικὸ τὸ θάνατο προσμένει.

Ἐξω τὰ δέντρα παίζουν μὲ τ' ἀγέρι,
μοσχομυρίζουν τ' ἄνθη· τὰ πουλιά,
πετῶντας γύρω-γύρω, ταῖρι-ταῖρι,
χτίζουν γιὰ τὴν ἀγάπη τους φωλιά.

(1914)

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ